

Sygn. akt III AUa 301/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SSA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Teresa Czekaj SA Marcjanna Górską (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 r. w Lublinie

sprawy S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie prawa do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy S. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 28 stycznia 2013 r. sygn. akt IV U 961/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 301/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 7 maja 2012 r. odmówił wnioskodawcy S. M. przyznania prawa do emerytury ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r., nie wykazał posiadania wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Okres ten, według organu rentowego, wynosi 14 lat, 11 miesięcy i 5 dni.

Wnioskodawca S. M. w odwołaniu od powyższej decyzji, wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia. Uzasadniając swoje odwołanie wskazał, że wbrew ustaleniom organu rentowego, na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił posiadanie wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał między innymi, że do stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach, nie zaliczył okresów urlopu bezpłatnego udzielonego wnioskodawcy od 8 grudnia 1989 r. do 14 marca 1990 r. i od 1 maja 1993 r. do 4 lipca 1993 r.

Wnioskodawca precyzując odwołanie, ostatecznie domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach dwóch wyżej wymienionych okresów urlopów bezpłatnych i przyznanie prawa do emerytury. Wyjaśnił, że w latach 1988 - 1989 oraz 1991 - 1993 świadczył pracę na budowie eksportowej, skierowany przez Przedsiębiorstwo (...) w W., za zgodą macierzystego zakładu pracy, po udzieleniu przez ten zakład urlopów bezpłatnych - na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 259 ze zm.). Wskazał, że zgodnie z § 10 ust. 2 rozporządzenia, jeżeli czas pracy przy wykonywaniu usługi eksportowej jest dłuższy niż 42 godziny na tydzień, pracownik uzyskuje prawo do czasu wolnego z zachowaniem prawa do wynagrodzenia walutowego za czas niewykonywania pracy. Jeżeli nie jest możliwe udzielenie wolnego w okresie zatrudnienia za granicą, urlop bezpłatny w macierzystym zakładzie ulega odpowiedniemu przedłużeniu, a pracownik otrzymuje od jednostki kierującej ekwiwalent pieniężny w walucie, obliczony jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy. Stosownie do § 4 ust. 3 tego rozporządzenia, okres urlopu bezpłatnego wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił odwołanie. Sąd ten ustalił, że wnioskodawca S. M., urodzony (...), ostatnio do dnia 17 grudnia 2011 r., pozostawał w zatrudnieniu w (...) Sp. z o. o. w W., a od dnia 18 marca 2010 r., ma ustalone prawo do świadczenia przedemerytalnego.

W dniu 10 kwietnia 2012 r. S. M. po raz drugi wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury. Wnioskodawca, jak zaznaczył Sąd pierwszej instancji, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, rozwiązał stosunek pracy, do dnia 1 stycznia 1999 r. posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz osiągnął wiek 60 lat.

Sąd wskazał, że wnioskodawca pracę w szczególnych warunkach do dnia 1 stycznia 1999 r., wykonywał w następujących okresach:

- 1) od 22 stycznia 1976 r. do 17 lipca 1977 r. (1 rok, 5 miesięcy i 14 dni - po pomniejszeniu o 5 dni nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy i o 6 dni urlopu bezpłatnego); od 1 października 1979 r. do 31 grudnia 1979 r. (3 miesiące); od 22 kwietnia 1985 r. do 2 czerwca 1988 r. (3 lata, 1 miesiąc i 11 dni) w Przedsiębiorstwie (...) Spółka Akcyjna w L. (ostatnia nazwa zakładu pracy),
- 2) od 10 czerwca 1988 r. do 7 grudnia 1989 r. (1 rok, 5 miesięcy i 28 dni) w Przedsiębiorstwie (...) w W.;
- 3) od 15 marca 1990 r. do 2 września 1991 r. (1 rok, 5 miesięcy i 19 dni) w Przedsiębiorstwie (...) Spółka Akcyjna w L.,
- 4) od 3 września 1991 r. do 30 kwietnia 1993 r. (1 rok, 7 miesięcy i 28 dni) w Przedsiębiorstwie (...) w W.,
- 5) od 5 lipca 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. (5 lat, 5 miesięcy i 27 dni) w Przedsiębiorstwie (...) Spółka Akcyjna w L..

Łącznie do dnia 1 stycznia 1999 r., wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach przez 14 lat, 11 miesięcy i 7 dni. W wymienionych okresach pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych w kanałach remontowych.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w latach 1988-1989 i 1991-1993, t.j. w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W., kiedy to wnioskodawca pracował na terenie Iraku, a następnie Libii, formalnie jego stanowisko pracy określono jako „mechanik hydrauliki siłowej”, faktycznie wnioskodawca oprócz pracy wynikającej z nazwy tego stanowiska, wykonywanej również w kanałach remontowych, w większości pracował przy naprawie samochodów ciężarowych, używanych przy budowach dróg i autostrad, na terenie tych państw.

Sąd podkreślił, że powyższe ustalenia dokonane zostały na podstawie dokumentów zawartych w aktach emerytalnych i osobowych wnioskodawcy, złożonych do akt sprawy niniejszej, zeznań świadków M. L., L. K., C. S. i K. T. oraz na podstawie zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony, które to dowody obdarzył walorem wiarygodności.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Cytując treść art. 184 ust. 1 i 2 oraz art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), Sąd Okręgowy podkreślił, że jedyną sporną w sprawie okolicznością, jest spełnienie przez wnioskodawcę warunku posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach, w okresie przed 1 stycznia 1999 r., przy czym spór sprowadza się do oceny możliwości zaliczeniu okresu nieświadczenia pracy, w czasie przedłużonego urlopu bezpłatnego udzielonego przez pracodawcę macierzystego, w związku z nieudzieleniem wnioskodawcy w okresie jego pracy za granicą, czasu wolnego z tytułu różnic w czasie pracy i niewykorzystaniem przez niego urlopu wypoczynkowego.

Prowadząc rozważania w przedmiotowym zakresie Sąd Okręgowy powołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2011 r., I UK 127/11 (OSNP 2012/21-22/268), gdzie wskazano, że urlopu bezpłatnego, udzielonego w związku ze skierowaniem do pracy za granicą, nie wlicza się do okresu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej u macierzystego pracodawcy, uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd pierwszej instancji nadmieniał, że w uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że takiego okresu nieświadczenia pracy nie uwzględnia się w szczególnym stażu pracy wymaganym dla nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym. Dotyczy to całego urlopu bezpłatnego udzielonego przez pracodawcę macierzystego, a więc również tego okresu, o który został on przedłużony w związku z nieudzieleniem w okresie pracy za granicą pracownikowi czasu wolnego z tytułu różnic w czasie pracy i niewykorzystaniem przez niego urlopu wypoczynkowego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że podziela przytoczony pogląd Sądu Najwyższego oraz jego ocenę prawną, zawartą w uzasadnieniu powołanego wyroku. Odnosząc powyższe do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy, Sąd wskazał, że w związku z zatrudnieniem w Iraku, wnioskodawca w macierzystym zakładzie pracy ((...)), korzystał z urlopu bezpłatnego od 3 czerwca 1988 r. do 14 marca 1990 r. - z tym że pracę na budowie eksportowej wykonywał w okresie od 10 czerwca 1988 r. do 7 grudnia 1989 r.. Z kolei w związku z zatrudnieniem w Libii, korzystał z urlopu bezpłatnego od 3 września 1991 r. do 4 lipca 1993 r., ale pracę wykonywał od 3 września 1991 r. do 30 kwietnia 1993 r.

W tym stanie rzeczy, okresy od 8 grudnia 1989 r. do 14 marca 1990 r. i od 1 maja 1993 r. do 4 lipca 1993 r., będące urlopami bezpłatnymi (okresami nieświadczenia pracy), nie podlegają uwzględnieniu przy ustalaniu stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach. W konsekwencji Sąd uznał, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r., nie przepracował w szczególnych warunkach, co najmniej 15 lat i dlatego jego odwołanie podlegało oddaleniu. Z tych względów Sąd Okręgowy i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Apelację do tego wyroku złożył wnioskodawca S. M.. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- § 10 ust. 2 i § 15 ust. 7 w związku z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (tekst jednolity: Dz. U. z 1990 roku, Nr 44, poz. 259 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie

- art. 184 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, polegające na uznaniu, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 roku nie przepracował w szczególnych warunkach co najmniej 15 lat, z powodu nieuwzględnienia do okresu pracy w szczególnych warunkach urlopów bezpłatnych od 8 grudnia 1989 roku do 14 marca 1990 roku i od 1 maja 1993 roku do 4 lipca 1993 roku.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że z treści wskazanych na wstępie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (tekst jednolity: Dz. U. z 1990 roku, Nr 44, poz. 259 ze zm.) wynika, że czas wolny z tytułu tzw. różnic w czasie oraz niewykorzystanego na budowie eksportowej urlopu wypoczynkowego powoduje przedłużenie urlopu bezpłatnego. Przysługuje za niego walutowy ekwiwalent pieniężny, a okres takiego urlopu jest wliczany do okresu pracy od którego zależą uprawnienia pracownicze. Tymczasem Sąd pierwszej instancji potraktował urlopy bezpłatne udzielone wnioskodawcy w jednostce macierzystej w związku z wyjazdem za granicę w celu budownictwa eksportowego na zasadach ogólnych określonych w art. 174 § 2 k.p. i w efekcie bezzasadnie uznał, że okresy urlopu bezpłatnego wnioskodawcy od 8 grudnia 1989 roku do 14 marca 1990 roku i od 1 maja 1993 roku do 4 lipca 1993 roku. Dodatkowo skarżący wskazał, że powołany przez Sąd Okręgowy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2011 roku wydany został w innej sytuacji faktycznej i nie znajdują zastosowania w rozpoznawanej sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu. Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny ustalenia te podziela i przyjmuje za własne, co powoduje, że nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 - OSNAP z 1998 nr 3, poz. 104 i z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98 (OSNAP z 1998 nr 24, poz. 776).

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie było prawo S. M. do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz.). Stosownie do treści tego przepisu jedną z przesłanek koniecznych dla nabycia prawa do emerytury jest posiadanie na dzień 1 stycznia 1999 roku (wejścia w życie wymienionej wyżej ustawy) wymaganego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, ustalanego na zasadach dotychczasowych, wynoszącego, co najmniej 15 lat. W rezultacie, co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji, zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Stosownie zaś do unormowania zawartego w § 4 ust. 1 tego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawał fakt posiadania przez wnioskodawcę na dzień wejścia w życie powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, t.j. na dzień 1 stycznia 1999 roku wymaganego ogólnego stażu ubezpieczeniowego, ukończenia 60 – go roku życia, nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy. Jediną sporną kwestią, jak prawidłowo zauważył Sąd pierwszej instancji, było spełnienie przez wnioskodawcę warunku dotyczącego posiadania na dzień wejścia w życie omawianej ustawy, 15 lat

pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy ustalił bowiem, że udowodniony przez wnioskodawcę okres pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 14 lat, 11 miesięcy i 5 dni.

Do okresu pracy w szczególnych warunkach pozwany nie zaliczył okresów przedłużonego urlopu bezpłatnego udzielonego w związku z niewykorzystaniem przez wnioskodawcę w czasie pracy za granicą urlopu wypoczynkowego, za który wypłacono mu ekwiwalent pieniężny oraz czasu wolnego w związku z przedłużonym czasem pracy za granicą.

Jak wynika bowiem z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego, wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Spółka Akcyjna w L. Oddział w T., dwukrotnie korzystał z urlopu bezpłatnego w związku ze skierowaniem do pracy na budowie eksportowej.

Mianowicie po raz pierwszy z urlopu takiego korzystał w okresie od 3 czerwca 1988 roku do 14 marca 1999 roku, z tym że pracę na budowie eksportowej w Iraku, prowadzonej przez Przedsiębiorstwo (...) wykonywał w okresie od 10 czerwca 1988 roku do 7 grudnia 1989 roku (zaświadczenie w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w aktach dotyczących kapitału początkowego). Kolejny urlop bezpłatny przypadał w okresie od 3 września 1991 roku do 4 lipca 1993 roku. Praca na budowie prowadzonej przez wymienione Przedsiębiorstwo (...) na terenie Libii trwała od 3 września 1991 roku do 30 kwietnia 1993 roku (zaświadczenie w aktach jak wyżej).

Okresy zatrudnienia wnioskodawcy wykonywanego w ramach kontraktu, t.j. od 10 czerwca 1988 roku do 7 grudnia 1989 roku i od 3 września 1991 roku do 30 kwietnia 1993 roku uwzględnione zostały jako okresy pracy w szczególnych warunkach.

Wspomniany wyżej spór dotyczył zatem możliwości uwzględnienia jako pracy w szczególnych warunkach, okresów urlopu bezpłatnego od 8 grudnia 1989 roku do 14 marca 1990 roku i 1 maja 1993 roku do 4 lipca 1993 roku, kiedy to wnioskodawca po zakończeniu pracy za granicą wykorzystywał urlop wypoczynkowy, za który od jednostki kierującej otrzymał ekwiwalent pieniężny czas wolny należny z tytułu przedłużonego czasu pracy za granicą.

W swej istocie spór ten sprowadzał się do prawnej oceny okresów przedłużonego urlopu bezpłatnego u macierzystego pracodawcy w kontekście możliwości zaliczenia go do pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie są zasadne zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego. Wprawdzie Sąd ten, jak zauważa skarżący, nie przeprowadził analizy przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (tekst jednolity: Dz. U. z 1990 roku, Nr 44, poz. 259 ze zm.), to jednak odwołując do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2011 roku, I UK 127/11 (LEX nr 1227549), wyraził ocenę prawną co do rozpoznawanej materii.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego w pkt. I apelacji zauważyć należy, iż wskazana tam numeracja przepisów rozporządzenia jest aktualna jedynie w stosunku do drugiego spornego okresu, t.j. od 1 maja 1993 roku do 4 lipca 1993 roku. Z uwagi bowiem na liczne zmiany tego rozporządzenia zmieniała się także numeracja przepisów regulująca analogiczne zagadnienia. Okoliczność ta sama w sobie pozostaje jednak bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Oceniając zasadność przedmiotowego zarzutu stwierdzić należy, iż nie zasługują na akceptację wywoływane przez apelację jakoby przepis § 4 ust. 3 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 roku uzasadniał uwzględnienie okresów przedłużonego urlopu bezpłatnego do okresu pracy w szczególnych warunkach. Przepis ten w ust. 1, cytowanym przez apelanta stanowi, że macierzysty zakład pracy udziela pracownikowi urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą. W ustępie 3 z kolei postanawia, że okres urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, a także przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu okres niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, jeżeli pracownik podejmie zatrudnienie w macierzystym zakładzie pracy w terminie określonym w ust. 4.

Jak wynika zatem z cytowanego przepisu do okresu pracy w macierzystym zakładzie pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze wlicza się tylko okres urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą oraz okres niezdolności do pracy przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu. Jest bowiem oczywiste, że sam okres zatrudnienia za granicą jest uwzględniany jako okres zatrudnienia w zakładzie będącym jednostką kierującą do pracy na budowę eksportową. Tak jak zauważył bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 listopada 2011 roku, powołanego przez Sąd pierwszej instancji, zaliczenie do uprawnień pracowniczych oznacza zaliczenie okresu urlopu bezpłatnego do uprawnień zależnych od stażu pracy, np. nagrody jubileuszowej czy dodatku stażowego. Wyliczenie zawarte w 4 ust. 3 (w wersji obowiązującej od 10 lipca 1990 roku) ma charakter wyczerpujący i nie obejmuje okresu przedłużonego urlopu bezpłatnego w związku z wypłatą ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za granicą oraz niewykorzystany czas wolny w związku z przedłużonym czasem pracy za granicą.

Tego urlopu dotyczy jedynie regulacja zawarta w § 16 rozporządzenia (w wersji od 10 lipca 1990 roku, wcześniej § 15), który stanowi, że „w czasie urlopu bezpłatnego, przypadającego po zakończeniu pracy za granicą, pracownik zachowuje dla siebie i dla członków rodziny prawo do świadczeń społecznej służby zdrowia i do zasiłków rodzinnych oraz przysługuje mu prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa”.

Z powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego wynika, że okres przedłużonego urlopu bezpłatnego, co do zasady jest traktowany jak urlop bezpłatny w rozumieniu art. 174 kp. Nie mógł być ona zatem uznany za okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Jak stwierdził bowiem Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku z 18 listopada 2011 roku, z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku w żaden sposób nie wynika aby okres urlopu bezpłatnego miał jakiegokolwiek znaczenie dla uprawnień ze sfery ubezpieczeń społecznych związanych z pracą w szczególnych warunkach. Stanowisko to Sąd Apelacyjny podziela w całej rozciągłości. Przyjmując bowiem nawet, że wyrok ten, co podnosi skarżący, został wydany w odmiennej sytuacji faktycznej, to jednak zawarte w nim rozważania prawne mają charakter uniwersalny i znajdują pełne zastosowanie w rozpoznawanej sprawie.

Sąd odwoławczy nie podziela natomiast stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 3 marca 1999 roku, na który powołuje się apelujący. Zauważyć należy bowiem, że sam Sąd Najwyższy odstąpił od prezentowanej tam wykładni przepisów omawianego rozporządzenia.

Reasumując powyższe, Sąd odwoławczy uznał, że S. M. nie udokumentował posiadania na dzień 1 stycznia 1999 roku wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy, nie naruszając prawa materialnego, t.j. wskazanych w apelacji przepisów rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 roku oraz art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uznał, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury przewidzianej tym przepisem.

Mając powyższe względy na uwadze i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.